

Jézus az Atyával való egységéről, az őt küldőről és küldetéséről beszél hallgatóihoz.

„Aki hisz bennem, nem bennem hisz, hanem abban, aki engem küldött. És aki engem lát, azt látja, aki küldött engem.”

Miért hangsúlyos ez a mondat? Mert nem mindegy az indító kiléte!

Egy jószágos, szerető Atya az indító, aki szeretetből küld és ebbe a szeretetbe szeretne beemelni minket is.

Itt az Atyával való teljes egységet látjuk: küldés és tanítás az Atyától származnak. Jézus nemcsak elfogadja, de teljesíti is küldetését.

Mindannyian küldetéssel érkeztünk.

Ha hiszünk egy értelmes létben, ehhez feladat, és cél kapcsolódik.

Fontos, hogy rátaláljunk arra a keskeny útra, (amit sokszor szélesítenénk), azokra a feladatokra, amelyek a mieink.

Igent mondani – ez a következő feladat. Ezeket vizsgálom most magamban.

Megtaláltam-e az utat, és igenemet megújítom-e, hűségesen naponta? – vagy elvisznek más utak, könnyebben járhatók? Mert vannak számosan!

Jézus világosságként jött közénk, hogy aki hisz benne ne maradjon sötétségben.

Az én küldetésemnek is az a célja, hogy fény legyek a sötétben. Hogy az élet útvesztőjében el ne tévedjek se én, és mások se.

Decemberben, Karácsonykor írom e sorokat; december 24-én reggel 6 órakor hiába kapcsoltam fel a villanykapcsolót, nincs fény a lakásban! Elment az áram, nehéz a tájékozódás. Az utcai lámpákra kell hagyatkoznunk, amíg nem találok egyéb fényforrást.

Az életben az a jó, ha a jézusi világossághoz ragaszkodom, és ha az mindig kéznél van.

A véglegesen eltévedőkről Jézus így szól: nem ítélem el őket, nem ezért jöttem, hanem azért, hogy megmentsem őket.

Én elítélek-e másokat vagy tudok adni a másoknak újrakezdési lehetőséget?

A szeretet világába nem fér bele az ítélezés, a bírói szerep.

Miről szól akkor ez a jézusi mondat: *„Van, aki megítélje azt, aki megvet engem, és nem fogadja el igéimet: az ige, amelyet szóltam, az ítéli el őt az utolsó napon.”*

A saját lelkiismeretem segít nekem, hogy különbséget tehessek jó és rossz között.

A Lélek bennem világosan tudja a helyes utat. De ellent is mondhatok neki.

Ez az ellene mondás vezet oda, hogy a felismert, de elmulasztott, meg nem tett Jó, ítéletként nehezedik rám.

Ha tudom a jót és mégis mást teszek, igen nehéz teherrel bandukolok tovább.

Istenem! Szeretnék úgy élni, hogy a felismert Jó, mások és saját javamra válhasson.

Bisztrai Györgyné Éva, Bp. XVI. Sashalom